

ניצב

המיפלצות שלי

„דרשה, לא דרישה. הדרשה שלך בבר-מצוחה.“
 זה כבר גרם לו להסיט את עיניו אלי.
 „אמא, יש לך בדיחות — ירחם השם!“
 ברוח זו נמשכו הדיאלוגים בערך שבוע,

כמה שאנחנו הולכים ומתקרבים יותר ל-ברמצוה של אריק, הולכת הכפייה הדתית במשפחה זו וגדלה. את בעיית האולם-או-לא-אולם, להזמין חמש-מאות-נפש-או-לא-ל-הזמין, עוד לא פתרתי. אבל בינתיים, החי-

מי היה מאמין? כפייה-דתית במשפחה?

עד שיזכרתי לתמונה את הבעל, הבעל, לא נעים לספר, לפעמים מצליח במקום שאני נכשלת. גם הפעם.
 הוא לא אמר שום דבר ברור, רק התחיל לדרוק פה ושם כל מיני דיבורים, שאפילו אני לא ראיתי מה הקשר שלהם לדרשה. אבל אריק כנראה יותר פיקח ממני. הוא התחיל לראות את האור.

לטתי, צריך להתקדם בהכנות. וההכנה הכי ממושכת כמובן היא הדרשה. לא שאני צריכה את הדרשה. אלא מה? לא נעים. אבי, למרות שהוא לא דתי, צריך אותה בשביל כל המכרים. אחרי הכל, זה ברי-מצוה של הנכד הבכור שלו, לא? והסבתא תקבל שבץ. ופה ושם, אין מה לעשות. צריכים דרשה.

- הוא מזמין למסיבה את כל הכיתה שלו ואת כל החברה מהצופים.
- הוא יגיד בדרשה רק מה שהוא רוצה, לנו מותר להציע כל מה שאנחנו רוצים — אבל בלי זכות צנזורה.
- הסכמנו, ודאי שהסכמנו. היתה לנו ברירה, נגד הכפייה הדתית הזאת במשפחה? אני צריכה שהסבתא של בעלי עוד תמות לי באמצע מהתקפת-לב?

הסוף הוא שאריק התחיל להכין את הדרשה. תמורת זה הסכמנו כך:
 ● מותר לו להופיע בבר-מצוה בתוספת רוקת הנוכחית שלו, אולי פחות סנטימטר או שניים מכסימוס.
 ● הוא יוכל לקרוא את הדרשה מהנייר, מבלי שיצטרך ללמוד אותה בעל-פה.

אלא שאת כל החשבונות עשינו בלי ה-כלה. זאת אומרת, בלי החתן. „אריק, יש לך איזה נושא מיוחד שהיית רוצה לדבר עליו בדרשה שלך?“ שאלתי אותו, ככה כי לאחר יד, ערב אחד לא מזמן.
 „דרישה? איזה דרישה?“ השיב, בלי להסיר את עיניו ממבטספורט.

מודד עם אימו ולהיחזק שהוא חזק ממנה.
 *
 קיים נושא אחד, שבו מתמקדות כל בעיות יות היחסים המשפחתיים בצורה קלאסית ממש: הטלויזיה.
 בבעיית הטלויזיה יכולים ההורים לראות כיצד נכשלים כל נסיונותיהם לכפות חוקים, וגורמים רק לחיכוכים.

הדרך הנכונה להשיג את המטרה היא עלי-ידי השגת אהדת הילדים ושיתוף-פעולה מצידם. אלו יושגו רק בהסכם: יש להסביר לילדים בשיחה משותפת — שיחה, לא הספת-מוסר — מה הן הסיבות האובייקטיביות להגבלות עליהם, ולהביאם לידי הסכמה, אוי, במידה והילדים לא עומדים בהסכם — מסלקים את המכשיר או מנתקים אותו מן האנטנה. בכך, משיגים את התוצאות בלי ריב — ובלי עונש. סילוק המכשיר אינו עונש. הוא פשוט חלק מן ההסכם. כאשר ישובו הילדים ויבקשו להחזיר את המכשיר כעבור יום או שבוע — הם כבר ישמרו אחרי זה על ההסכם. ויותר מזה: הם ילמדו או לקח חשוב, כיצד מיישבים חילוקי-דעות בלי ריב ובלי דיבורי-סרק. ומה שחשוב לא פחות: גם הוריהם ילמדו אז לקח זה.

DIOLEN FILL

שמיכות וזרים עם מילוי הפלא DIOLEN FILL (המילוי היחיד המעובד בשיטת ה-CRIS CROSS בשילוב כימי) מבטיחים לך שינה רגועה וערבה.
 השמיכה מחממת וקלילה, יציבה בצורתה. אל-אלרגית וניתנת לכביסה בבית או לניקוי יבש.

© - Reg. Trade mark for Polyester Fibre "DIOLEN"

פרסום מלניק

מעובד ע"י

